

[* si@schillerinstitut.dk *](mailto:si@schillerinstitut.dk) www.schillerinstitut.dk *

Helga Zepp-LaRouche:

Hovedtale ved Schiller Instituttets Konference i Paris, 13.-14. juni 2015:

»Genopbyg verden i BRIKS-æraen«

Paris, 13. juni 2015:

Mange tak, og Velkommen til jer alle.

Jeg vil gerne indlede min egentlige tale med en kort rapport om, hvad hr. LaRouche havde at sige i går, for i går var der nogle ekstremt vigtige gennembrud. Præsident Obama gik til Kongressen og forsøgte virkelig at true medlemmer af det Demokratiske Parti i Kongressen og sagde til dem, at de absolut skulle stemme for en hurtig vedtagelse i Kongressen (Fast Track Authority)(uden behørig tid til debat i salen, -red.), som det nu kaldes: at dette ikke drejede sig om frihandelsaftalen (TPP), men at det drejede sig om ham.

Det rapporteres, at da dette 40 min. lange møde var forbi, kom Kongresmedlemmerne ud, aldeles rasende, og stemte dernæst med overvældende flertal *imod* dette

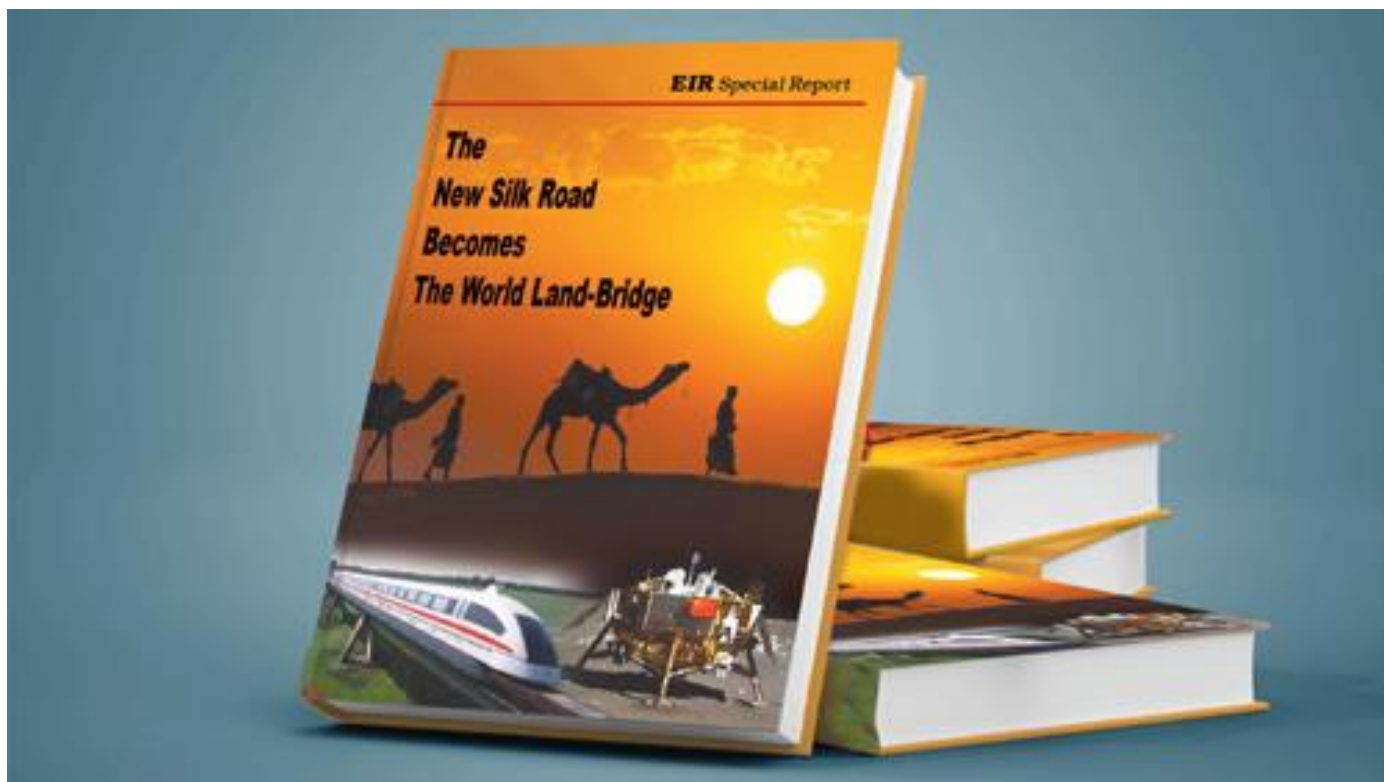
TPP-forslag, hvilket virkelig er et betydningsfuldt nederlag, endnu et af Obamas mange nederlag i den seneste tid. Hr. LaRouche kommenterede, at dette er en refleksion af, ikke en sidste øjeblikks modstand, men at det er en oprørsproces, der har været i gang i den seneste tid på begge sider Atlanten. Og det er meget mere en refleksion af, at der i vigtige grupperinger er en bevidsthed om, at vi befinder os i fare for en umiddelbart forestående atomkrig.

Hr. LaRouche sagde, at dette betyder, at vi i den kommende periode må forvente endda en forøget tendens

i Obamaregeringen til at gøre fremstød for en konfrontation, men at man måtte løse den virkelige årsag, og det er, at Wall Street har hovedet på huggeblokken, at hele det transatlantiske finanssystem er håbløst bankerot, og at det eneste håb findes i eksistensen af en blok af nationer, der mht. antal er langt stærkere. Han sagde imidlertid også, at man måtte undgå at styrte verden ud i kaos. Og at vi derfor må have et program, der omgående håndterer denne situation, for vi står med det umiddelbart forestående 'blowout' af den græske gæld, der ville få omgående konsekvenser for Spanien og Italien, og at selv om Tyskland befinder sig i en relativt stærkere position, så har vi foran os hele det transatlantiske finanssystems sammenbrud.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Figur 1 Se også: Specialrapport, Introduktion, Helga Zepp-LaRouche: »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

Den form for forholdsregler, som må træffes, er ligesom de forholdsregler, som Franklin D. Roosevelt traf i perioden fra 1933 til 1939, og det er, hvad vi må koncentrere os om. Jeg mener, det er noget, som overvejelserne på denne konference må beskæftige sig med.

For dette er ikke en akademisk konference. Dette er en reel indsats for at intervenere på et tidspunkt, hvor det er meget tydeligt, at de ledende institutioner i G7, for eksempel, og som netop har afholdt et topmøde, er totalt mislykkedes i at løse disse for civilisationen eksistentielle farer.

Jeg vil vende tilbage til disse optimistiske løsninger, men lad mig sige dette: Menneskeheden har aldrig befundet sig i et så farligt øjeblik.

Skønne perspektiver

Til en begyndelse ønsker jeg at give udtryk for min overbevisning om, at jeg mener, det absolut er muligt at redde civilisationen og erkende de meget skønne perspektiver og alternativer, som vil være emnet for denne diskussion. Hvis vi gør vores job ordentligt – og det vil selvsagt ikke kun afhænge af os; men vores subjektive intervention, mener jeg, vil udgøre den marginale forskel for, om menneskeheden går imod sin udslettelse, eller imod en ny æra i civilisationen – vi kunne, meget snart, få en totalt anderledes verden.

Og jeg tror, det er vigtigt at begynde med en vision om, hvor vi vil hen, for vi kunne få en helt anden relation nationerne imellem, der ikke fokuserer på geopolitisk konfrontation; der ikke fokuserer på såkaldte indskrænkede eller nationale interesser vs. et andet lands nationale interesser, men hvor vi ville blive forenede i menneske

hedens fælles interesser på en sådan måde, at vi kunne få en ny, økonomisk verdensorden, der ville give retfærdighed til hver eneste nation på planeten, kombineret med en klassisk, kulturel renæssance, der, hvis man ser på den vestlige kulturs degeneration på nuværende tidspunkt, efter min mening er lige så presserende nødvendig.

Men dette kan kun virkeliggøres, hvis det lykkes os at realisere den opgave, som vi satte os for nogen tid siden, nemlig, at vi får de europæiske nationer og USA ind i et samarbejde med BRIKS-nationerne og den kinesiske præsident Xi Jinpings »win-win«-politik.

Dette er programmet, **Figur 1** (Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen), en arbejdsplan for de næste 50 år. Hvis man ser på, hvor hurtigt udviklingen har fundet sted i Kina, vil det måske kun tage 20 år, men det kunne også tage de næste 100 år. Det er virkelig nøglen. Dette program for bygningen af Verdenslandbroen, der forener alle nationer på planeten i en fælles udviklingsstrategi, er virkeligt den måde, hvorpå vi kan overvinde alle problemer:

- Faren for krig – fordi det ville repræsentere en strategi for fred i det 21. århundrede;
- Milliarder af menneskers underudvikling og sult – fordi det ville tilvejebringe udvikling og produktion til dem alle;
- Det ville eliminere, eller være med til at eliminere, narkohandelen, og det ville især give håb for fremtiden, og derfor overvinde sindets dekadence.

Dette skift må imidlertid ske meget, meget pludseligt. Fordi det er overhængende nødvendigt.

Zoolog og fortaler for befolkningsreduktion, Sir David Attenborough.

G7-vanvid

Hvis man ser på resultaterne af det seneste G7-topmøde, ja, så har man en situation, hvor kansler Merkel, presset af Obama, Cameron og Canada, ulykkeligvis ekskluderede præsident Putin for anden gang, og denne fr. Merkels handling skabte forummet for Obamas meget provokerende angreb ved topmødets slutning.

Se, i betragtning af, at G7 kun repræsenterer omkring 10 % af verdens befolkning, finder jeg det ret uhyrligt, at de besluttede at gennemføre en såkaldt af-karbonisering (nedbringelse af kulstof; CO₂) af verden ved år 2100. Hvem giver 10 % af verdens befolkning myndighed til at definere programmet for hele verden i 90 år frem i tiden?

Fr. Merkel, hvis hun huskes i historien, vil formentlig blive husket for sin meget berygtede udtræden af atomkraft og beroen på vedvarende energi som eneste energikilde. En nedbringelse af kulstof ville betyde, at man kun har sol og vind – ingen energikilder fra fossilt brændstof – og da man i Tyskland også er imod kernekraft, ja, så ville det grundlæggende set betyde gennemførelsen af hr. Schellnhubers program, der er chef for VDGU i Tyskland, et rådgivningsfirma, men som også er CBE, Kommandør af Det britiske Imperium. Han har udviklet dette program for transformationen af den globale økonomi, som ville blive en af-karbonisering af verdensøkonomien, og hvis vi erkender, at der er en direkte sammenhæng mellem energigennemstrømningstæthed¹ i produktionsprocessen og så det antal mennesker, der kan opretholde livet med denne energigennemstrømningstæthed, så kan man kun komme til den slutning, at det omtrentlige antal mennesker, der kan opretholde livet, ligger på omkring en milliard.

Dernæst var der dette ildevarslenende møde mellem præsident Obama og Sir David Attenborough. Sir David Attenborough er hovedrådgiver i miljø- og energispørgsmål til den britiske krone. Han blev fløjet ind af Obama kort før G7-topmødet, og det er, grundlæggende set, ikke blevet offentliggjort, hvad de diskuterede, men vi ved,

hvad Attenborough tidligere har sagt: nemlig, at menneskeheden er en svøbe. At vi burde udrense den massivt med mindst det halve; så man kan antage, at Obamas bidrag til dette topmøde var det britiske råd om, hvordan man reducerer befolkningen.

Lykkeligvis var der tre, betydningsfulde, tyske personligheder, der intervererede kort før G7-topmødet, hvor de sagde, at præsident Putin *skulle* inviteres. Disse personer var, meget vigtigt, den nuværende udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier; og de tidligere kanslere Gerhard Schröder og Helmut Schmidt; og især sagde Helmut Schmidt ikke alene, at Rusland skulle inviteres til G7-topmødet, men at Kina og Indien også skulle inviteres. Og Schmidt, der er 95 år gammel – det synes at være en kvalitet hos ældre mennesker, at de ofte er mere modige og tør sige sandheden, end yngre mennesker er – havde mange, mange gange før advaret om faren for Tredje Verdenskrig.

Så man kan være sikker på, at disse mennesker – og her befinder Steinmeier sig virkeligt på en anden kurs end Merkel – kender til de advarsler, som militæksperter i den seneste tid har givet udtryk for: Nemlig, at vi i dag befinder os i en situation, der er farligere end på højdepunktet af den Kolde Krig. Og højdepunktet af den Kolde Krig var Cubakrisen.

Under Cubakrisen fandtes der, til trods for de ekstremt fjendtlige relationer, kommunikationer mellem præsident Kennedy og Krustjov, og de var i stand til at slukke tændsatsen til krig i allersidste øjeblik.

Dette er ikke tilfældet mellem præsident Obama og præsident Putin. Det er blevet bemærket af mange militæksperter, at den største fare, eller en af de største farer, er, at der ikke er nogen kommunikation mellem USA og Rusland, i særdeleshed.

At bevæge sig baglæns til en Cubakrise

Hvordan kom vi frem til denne krise?

Det har været resultatet af en langvarig opbygning, der i realiteten begyndte med de neokonservatives beslutning i 1999 om at satse på PNAC-politikken, dvs. projektet for et nyt, amerikansk århundrede. Det var idéen om, at, især, da Sovjetunionen gik i opløsning i 1989 og 1991, intet land kunne nægte at blive en del af et Imperium, der kørtes af anglo-amerikanerne, baseret på den særlige relation mellem Storbritannien og USA. Og det blev udtrykkeligt noteret, at målet var at bevare en amerikansk, global overlegenhed, der forhindrede en magt, eller en gruppe af nationer, som kunne udfordre USA's magt, i at komme frem. Og det er dette koncept, der stadig eksisterer. Det blev kun afbrudt halvejs inde i Clinton-perioden. Det blev fuldt ud fortsat af Bush Sr. og Bush Jr. – to regeringer – og nu, af seks et halvt år med Obama.

Det, som denne politik kom til at betyde, er, at, i umiddelbar forlængelse af Sovjetunionens sammenbrud, gik de neokonservative ind i en politik med regimeskift gennem flere metoder – farvede revolutioner, med betaling

¹ Se video med kort overblik, animeret grafik, dansk udskrift. <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

Præsident Kennedy rådfører med militæret under Cubakrisen – men han kunne også tale med Kreml.

af NGO'er med det formål at vælte den demokratisk valgte regering, med sanktionspolitik – vi ser det i Ruslands tilfælde, hvor formålet med disse sanktioner udelukkende er at forårsage så meget spektakel internt i Rusland, at man kunne få et Maidan-fænomen i Moskva, og blive Putin kvit.

Denne politik inkluderede NATO's og EU's ekspansion frem til Ruslands grænser, mens der derimod, iflg. Jack F. Matlock, der var amerikansk ambassadør i Moskva på det tidspunkt, da Sovjetunionen kollapsede, var blevet afgivet løfter om, at dette aldrig ville ske. Disse løfter blev aldrig holdt. Og det betyder fremskudt opstilling af tropper og militærustyr ved de russiske grænser.

Og nu har der for ganske nylig været en ekstremt skrøbelig anklage om, at Rusland har krænket INF-traktaten, og at dette kunne relateres til en angivelig prøveaffyring af et søbaseret krydsermissil fra en affyrringsrampe på landjorden, der, hvis det overhovedet forekom, eller noget tilsvarende forekom, ville have været en ekstremt mindre teknisk detalje – men, som jeg sagde, så er det ikke engang bevist. Den russiske side har klart fastholdt, at der ikke er noget bevis, og viceforsvarsminister Antonov har grundlæggende set sagt, at USA udfordrer med disse beskyldninger mod Rusland for at retfærdiggøre deres egne militære planer om at genopstille kort- og mellemdistanceraketter i Europa og andre områder.

Da Obama tiltrådte embedet, lovede han, at han ville reducere atomvåben, og slutteligt fjerne dem, men det, at han nu genopstiller atomvåben i Storbritannien – hvilket allerede er blevet accepteret i Camerons skikkelse – og andre steder, er i realiteten et fremstød for atomkrig. Nogle mennesker tror, det ville blive en atomkrig i Europa, men det ville ikke kun blive Europa. Det ville blive en generel, global, termonuklear krig, som ingen ville overleve.

General Leonid Ivashov, der er den nuværende chef for Akademiet for Geopolitik, sagde, at dette er et tilbageslag til en cubansk missilkrise. Og det er Cheney-Wolfowitz-doktrinen om en unipolar verden, der her udspilles.

Obamaregeringen har indrømmet, at den overvejer den mulighed at forlade INF-traktaten og opstille såkaldte kontrastyrke-IRBM'er (ballistiske mellem-distanceraketter) i Europa, eller endda en kompenserende angrebskapacitet, der involverer muligheden for atomangreb som førsteangreb, mod mål i Rusland.

Desuden er transformationen af militærdoktrinen i den seneste periode – Prompt Global Strike, og det amerikanske, ballistiske missilforsvarssystem, *de facto* førsteangreb-doktriner. Og hvis man husker, hvad præsident Putin sagde, da han annoncerede opgraderingen af den russiske militærdoktrin under juleperioden – han sagde, at det kunne komme til et punkt, hvor Rusland føler sig tvunget til at anvende atomvåben for at undgå denne fare. Det bør vise os, hvorfor vi virkelig befinder os i dødsfare, og absolut må handle.

NATO-websiden opregner i øjeblikket 71 øvelser og begivenheder mellem april og november, alle tæt ved den russiske grænse, i de baltiske lande, i Det baltiske Hav og i Sortehavet. Og Poroshenko har netop meddelt, at han afbryder alt militært samarbejde med Rusland, hvilket blokerer for forsyninger til russiske tropper i Transnistrien og Moldova, og dette kunne på overfladen blive en gentagelse af begivenhederne i Georgien i 2008, men det kunne også være et påskud for aktioner imod Rusland.

Rusland intensiverer sine strategiske bånd med Kina og Indien, og Rusland og Kina træner deres luftbårne amfibietropper i Fjernøsten, i en øvelse med navnet Joint Sea 2015.

I lyset af den kendsgerning, at påskuddet for hele denne oprapning imod Rusland er Ukraine-situationen, angiveligt Krim-spørgsmålet – så bør det absolut bemærkes, at det, der udløste denne begivenhed, på den ene side var det fascistiske kup i Kiev den 18.-20. februar 2014; og før dette, indsatsen for at inkorporere Ukraine i EU gennem EU-associeringsaftalen; og endda før dette, som Helmut Schmidt sagde, og som jeg er helt enig i: den virkelige krise i Ukraine begyndte med Maastricht-traktaten, fordi det er her, idéen om at få en ekspansion af EU mod øst virkelig begyndte.

Så det, der foregik under G7-topmødet, kan man kun kalde et selvmorderisk delirium fra Tysklands, Frankrigs, Italiens og andre nationers side. Den eneste chance består i, at Steinmeiers, Schmidts og Schröders opposition må optrappes. Merkel burde, efter min mening, udskiftes, fordi hun krænker sin kansler-ed – at beskytte det tyske folk mod farer – og pga. hendes skandaløse opførsel i NSA-BND-affæren, der krænker alle tyskeres rettigheder, og ikke kun det tyske folk. For, som I ved, så spionerede BND-NSA-samarbejdet imod Frankrig, Belgien, Østrig og selv Tysklands egen industri – og Merkel ved tydeligvis ikke, at den tyske økonomi, uden samarbejde med Rusland og BRIKS, ikke fungerer.

Rusland er en del af Europa, og sanktionerne, der er tænkt at skulle skade Rusland, er virkelig ekstremt dumme. For de skader ikke alene Rusland, der naturligvis

Sundhedsarbejdere i Sierra Leone, 2014, bærer et offer for Ebola bort.

lider under dem, men f.eks., i det første kvartal i år kollapsede den tyske maskinværktøjseksport til Rusland med 28 %, og den tyske industri er ekstremt rasende over, at USA's eksport til Rusland i det samme tidsrum steg med 17 %.

Der er grundlæggende set ikke alene stagnation i Europas økonomi, men der er i øjeblikket intet, der beskytter hele Europa mod disintegration, i særdeleshed i lyset af den overhængende eksplosion af den græske situation, der tydeligvis er ved at tilspidises.

Så enten skal Merkel tvinges til at gå, eller også skal hun fuldstændigt lægges i tøjler, undertvinges, af kræfter fra den tyske industri, det tyske militær og en større gruppering i SPD, repræsenteret af disse tre personligheder. Men vi må også være bevidste om, at USA længe har kørt på denne geopolitiske idé med at forhindre samarbejde mellem Tyskland og Rusland. Jeg mener, at det, der må gøres – og det er ikke kun Tysklands opgave – men hele Europa må sørge for, at sanktionerne omgående ophører. Og det er meget let. Det eneste, vi behøver sige, er, vi begynder atter at handle med Rusland, og det ville være det allerførste skridt tilbage til normalitet.

En politik for folkemord

Men erklæringen om afkarbonisering og økonomisk krigsførelse mod Rusland er ikke de eneste, frygtelige onder, som man enedes om på G7-topmødet. De besluttede en hård linje mod Grækenland, en nedskæringspolitik (egentlig: 'nøjsomhedspolitik'), der totalt var til gavn for For-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne, og man bør bemærke, at 97 % af de såkaldte redningspakker i virkeligheden gik direkte tilbage til

bankerne. Det, som Grækenland påtvinges, er den form for gældsfængsel, eller gældskorset, som er i traditionen efter Versailles og Brüning. Og Jean Ziegler, der er en fremtrædende, schweizisk aktivist og FN-repræsentant, sagde, at de moderne slaveejere sidder på de øverste etager af bankerne og de multinationale selskaber. Han kaldte det nuværende system med globalisering for »kannibalistisk«, og det er fuldstændigt sandt.

Den gennemsnitlige Eurocentriker vil sige: Åh, hr. Ziegler er for radikal. Men hvis man tænker over det, er det så ikke sandt? Hvad er forskellen på slavehandlernes skibe og Konføderationens plantageejere, hvor tusinder af mennesker druknede eller døde af sult og tørst, og så flygtningekri-

sen i Middelhavet, hvor mange tusinde mennesker næsten hver uge risikerer deres og deres børns liv med en 50 %'s chance for ikke at klare det, hvor de flygter fra krige i Mellemøsten, sult og epidemier i Afrika, og terrorisme?

EU's flygtningepolitik står for mig som en refleksion af denne institutions totale, moralske bankerot. For EU tjener kun TBTF-bankernes og IMF's interesser, som styres af de interesser, der grundlæggende set har forvandet hele udviklingssektoren til en slaveplantage. Tænk bare på bemægtigelsen af landjord, spekulation i vandknaphed, blokering af projekter til vandstyring med det formål at presse prisen for vand i vejret, for at spekulere i vand på flaske, og kontrol over fødevarerækeden. Jean Ziegler sagde, at ethvert barn, der dør af sult, bliver myrdet. Og jeg er enig. For det ville være så let at løse det. Det ville tage et halvt år, så kunne man fjerne det.

For et par dage siden så jeg ombord på flyet en film, »Slave i Tolv År«, der er en bemærkelsesværdig film. Jeg opfordrer normalt ikke folk til at se film, men denne film

Disse flygtninge fra Afrika og Mellemøsten blev reddet i Middelhavet i april 2015. Her ses de ankomme til Palermo, Italien.

er tilrådelig. For den indfanger slaveejernes mentalitet, som i dag er spillevende i den amerikanske, pro-britiske tendens.

Bag denne unipolære verdensanskuelse ligger i realiteten en plantage- og slaveejer-mentalitet i moderne skikkelse. Nuvel, direktørerne af TBTF-bankerne og EU-bureaukraterne har nok ikke det perverse begær, der portrætteres i filmen, hvor man virkelig kan sige, at sadismen og den absolut afskyelige mentalitet går helt til grænsen af, hvad mennesker skulle kunne gøre. Men ikke desto mindre, så er det dem, der udvirker planerne bag skrivebordene; de udfører handlingerne ved skrivebordene; de spekulerer i CO2-certifikater, og de er totalt ligeglade med konsekvenserne af deres politik. Så længe, de får profit, så er de totalt uberørte af, hvad der sker med folk.

Dette bringer os tilbage til hr. Attenborough, der sagde, at vi mennesker er Jordens svøbe, og at vi må bekæmpe eksplosionen i befolkningstallet. Han er associeret med den såkaldte Optimum Population Trust (nu kaldet Population Matters), der grundlæggende set siger, at det aktuelle antal mennesker på planeten, inden århundredets slutning, må reduceres til det halve – det er 3,5 mia. En ud af to mennesker? Det bør tages meget personligt.

Friedrich Schiller portrætterede i den meget smukke artikel »Lykurgos' og Solons lovgivning« Sparta som modellen på oligarki, hvor han sagde, at den oligarkiske model muliggør elimineringen af de såkaldte heloter. De må dræbes, hvis de bliver for mange.

Bertrand Russell skrev i sin bog, *Videnskabens indvirkning på samfundet*:

'Dårlige tider, kan man sige, er exceptionelle og kan håndteres gennem exceptionelle metoder. Dette har været mere eller mindre sandt under industrialismens hvedebrødsdage, men det vil ikke fortsat være sandt, med mindre befolkningstilvæksten kan formindskes enormt. I øjeblikket vokser verdens befolkning med 58.000 om dagen. Krig har hidtil ikke haft den store virkning på denne stigning, der fortsatte igennem begge verdenskrigene ... Krig har hidtil været en skuffelse i denne henseende ... men bakteriologisk krigsførelse kunne måske vise sig mere effektiv. Hvis en Sort Død kunne spredes i hele verden en gang i hver generation, kunne de overlevende formere sig frit uden at fylde verden for meget op. Tilstanden ville måske være ubehagelig, men hvad så? Virkeligt højintellektuelle mennesker er ligeglade med lykke, især andre menneskers.'

I sin bog *Den industrielle civilisations udsigter*, skrev Russell:

Den kinesiske premierminister Li Keqiang i Santiago, Chile, med den chilenske præsident Michelle Bachelet, 25. maj, 2015.

Verdens hvide befolkning vil snart ophøre med at vokse. Det vil vare længere tid, før de asiatiske racers fødselsrate falder, og endnu længere tid, før negrenes fødselsrate falder tilstrækkeligt til at stabilisere deres antal uden hjælp fra krig og pest ... Indtil dette sker, kan de goder, som socialismen tilsigter, kun delvis virkeliggøres, og de mindre formeringsdygtige racer må forsvare sig imod de mere formeringsdygtige racer gennem metoder, der er afskyelige, selv om de er nødvendige.

Med en sådan mentalitet synes en pragtfuld, lille krig – som briterne altid kaldte det – at være det helt rigtige, selv en pragtfuld, lille atomkrig. Det er muligvis afskyeligt, men nødvendigt.

Hvad Silkevejen lover

Der er lykkeligvis et andet alternativ. I de seneste to år, siden præsident Xi Jinping annoncerede den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej, og især siden topmødet i Fortaleza, Brasilien, i juli 2014, har der eksisteret et fuldstændigt anderledes, økonomisk system. BRIKS har indgået et enormt antal aftaler indbyrdes; samarbejde inden for infrastruktur, videnskab og teknologi, kernekraft, udvikling af rummet, til en værdi af mange billioner dollars, og så fremdeles.

Set ud fra europæiske vaner hen over de seneste år har disse lande udført dette i et utroligt tempo, og andre organisationer er gået sammen med BRIKS. Hele Sydamerika, det meste af ASEAN, dele af Afrika og endda Europa. Med hjælp fra Kina er de nu i færd med at bygge en sekundær Panamakanal i Nicaragua. Kineserne planlægger bygningen af en transkontinental jernbane mellem Brasilien og Peru. Denne plan blev aftalt ved premierminister Li Keqiangs nylige besøg i Latinamerika. De bygger også fire tunneller mellem Chile og Argentina, og det hele sker med direkte kinesisk investering.

Den indiske premierminister Narendra Modi (højre) og den russiske præsident Vladimir Putin under deres pressekonference i New Delhi, 11. december 2014.

Men her udover har BRIKS skabt et fuldstændigt parallelt finanssystem: den Nye Udviklingsbank, med en grundkapital på 100 mia. dollar; Valutareservefonden (Contingent Reserve Arrangement, CRA), som er en pulje til de deltagende landes forsvar mod spekulation mod deres valutaer; Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), hvor 58 nationer, i modstrid med Obamas ønsker, hastede til for at blive grundlæggende medlemmer, inklusive Frankrig, Tyskland, Italien og Skandinavien (faktisk hele Norden, -red.). Shanghai Samarbejdsorganisationen har en ny bank; det samme har SAARC, den Sydasiatiske Organisation for Regionalt Samarbejde. Der er en Ny Silkevejs-udviklingsfond, og en Maritim Silkevejsfond. Og de har alle det udtrykkelige formål at udfylde det vakuum, der er efterladt af IMF og Verdensbanken, der kun spenderer 60 mia. dollar om året til investering i infrastruktur, og derfor har disse banker nu indledt en indsats for at investere i kæmpestore infrastrukturudviklingsprogrammer i hele udviklingssektoren.

Hovedimpulsen til dette er tydeligvis kommet fra den kinesiske præsident, Xi Jinping, men der er også et ekstremt stærkt partnerskab mellem Rusland og Kina. Den Nye Silkevej, og politikken for »Ét bælte, én vej« er, i den seneste periode, blevet fuldstændigt integreret med den Eurasiske Økonomiske Union, der omfatter Rusland, Belarus, Kasakhstan, Armenien og Kirgisistan. Der er et ekstremt tæt samarbejde mellem Rusland og Indien, og under præsident Putins nylige besøg i Indien sagde præsident Modi, at Indien og Rusland er forenet af det stærkeste, strategiske partnerskab mht. sikkerhed i fortiden, og sådan vil det forblive i en ubegrænset fremtid.

Det strategiske partnerskab mellem Indien og Kina er ligeledes blevet styrket, og territoriale og andre konflikter er blevet lagt på is. Under Li Keqiangs besøg i Brasilien for et par uger siden var han i stand til fuldstændigt at afvende et strategisk angreb på Brasilien fra Wall Streets side, og stoppe forsøgene på at destabilisere præsident Dilma Rousseff.

En totalt anderledes model for relationer mellem nationer er således i færd med at vokse frem, baseret på totalt forskellige principper. Ikke helt så forskellige, for de plejede at være en egen-skab ved De forenede Nationer, før denne imperiepolitik tog over. Såsom ikke-indblanding, respekt for de forskellige samfundsmodeller, gensidig, økonomisk vinding; en »win-win«-politik.

Denne nye model for økonomi har selvsagt en enorm tiltrækningskraft, der har ført til en eksplosion af optimisme. Projekter, der har ligget på hylden i mange lande, bliver nu taget ned og virkeliggjort.

Det kinesiske, økonomiske mirakel er blevet smitsomt. Kina har, siden Deng Xiaopings reformer, og især i løbet af de seneste 30 år, udviklet sig i et åndeløst tempo og været i stand til at gøre det, som det tog de industrialiserede nationer 150 til 200 år at gøre. I modsætning til dækningen i de vestlige medier, så har Kina den højeste rekord i verden med hensyn til menneskerettigheder, for de har transformeret livet for 800 mio. mennesker, fra et liv i ekstrem fattigdom til nu en meget anstændig levestandard. Og hvilken krænkelse af menneskerettighederne er større end fattigdom?

Med den Nye Silkevej er det også Kinas intention at opgradere de endnu underudviklede dele i landets indre egne, og her opgradere landbefolkningens levestandard. Kina har annonceret, at det vil fordoble sin BNP fra 2010 og frem til 2020. Dette er et bemærkelsesværdigt mål, og det er troværdigt, hvis man ser på, hvad der er sket i de seneste 30 år.

Virkeliggørelsen af vores vision

For os i Schiller Institutet er den Nye Silkevej en virkeliggørelse af en vision, som vi begyndte at udvikle for 25 år siden. På det tidspunkt, hvor Muren faldt, foreslog vi at forene området mellem Paris, Berlin og Wien i den såkaldte Produktive Trekant, for nu var Muren væk.

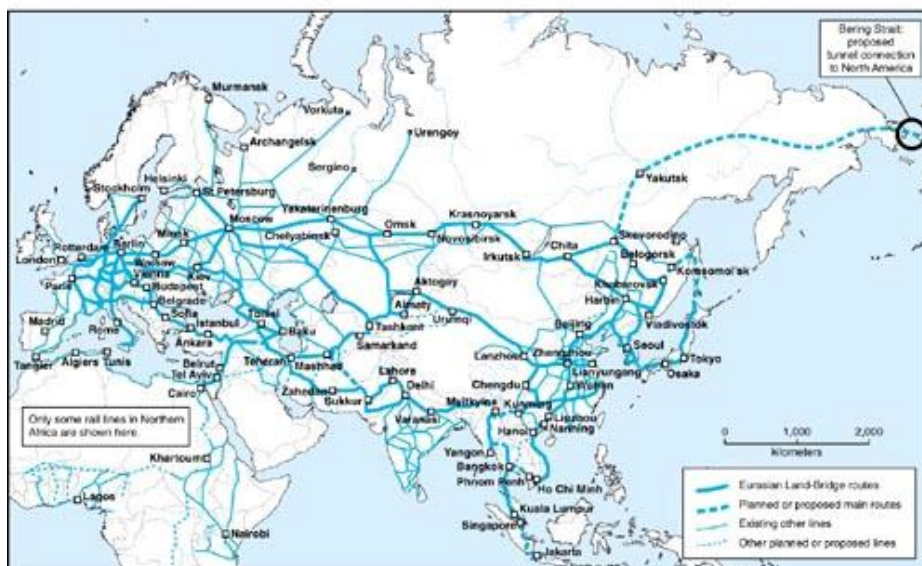
Da Sovjetunionen kollapsede i 1991 (**Figur 2**), udviklede vi denne Produktive Trekant til den såkaldte Eurasiske Landbro. Det var idéen om at forene Europas industri- og befolkningscentre med Asiens gennem de såkaldte infrastrukturudviklingskorridorer, men det var ikke kun tænkt som et økonomisk program. Det var bevidst tænkt som en fredsorden for det 21. århundrede.

Den Eurasiske Landbro var idéen om at have en højere fornufts-orden, hvor historiske konflikter, spændinger, etniske spændinger osv. – gamle skader fra fortidens kampe – ville blive overvundet, fordi der ville være gensidig vinding for alle ved at deltage i dette program.

Det var i realiteten, selv om vi ikke kaldte det sådan, en »win-win«-politik.

Det blev selvfølgelig ikke realiseret af de grunde, jeg netop nævnte – Projektet for et Nyt Amerikansk Århundrede (PNAC), Bush Sr. 's, Margaret Thatchers og François Mitterands indsats for at tvinge Tyskland, på tids-

Eurasia: main routes and selected secondary routes of the Eurasian Land-Bridge

Figur 2

punktet for den tyske forening, til at opgive D-marken til fordel for euroen. Og Maastrichttraktaten. Men frem til 1989 var det NATO's bedst bevarede hemmelighed, at Tyskland stadig var et besat land – og Maastrichttraktaten ville sikre, at Tyskland ville forblive et besat land, gennem kontrol, gennem at lægge Tyskland i Stabilitetspagtens spændetrøje, gældsbremsen – og det stod os klart, at euroen ikke kunne fungere, fordi den ikke var udtænkt at skulle være et økonomisk program. Det var et geopolitisk angreb på Tyskland.

På dette tidspunkt afholdt vi hundreder af konferencer og seminarer på fem kontinenter, og på en konference i Beijing om den Eurasiske Landbro i 1996 blev dette program *de facto* sat på dagsordenen af den kinesiske regering, som deres strategiske perspektiv frem til år 2010. Dette blev selvfølgelig afbrudt af krisen i Asien i 1997 og den russiske statsbankerot i 1998.

Vi var derfor ovenud lykkelige, men grundlæggende set ikke overrasket, da Xi Jinping annoncerede den Nye Silkevej.

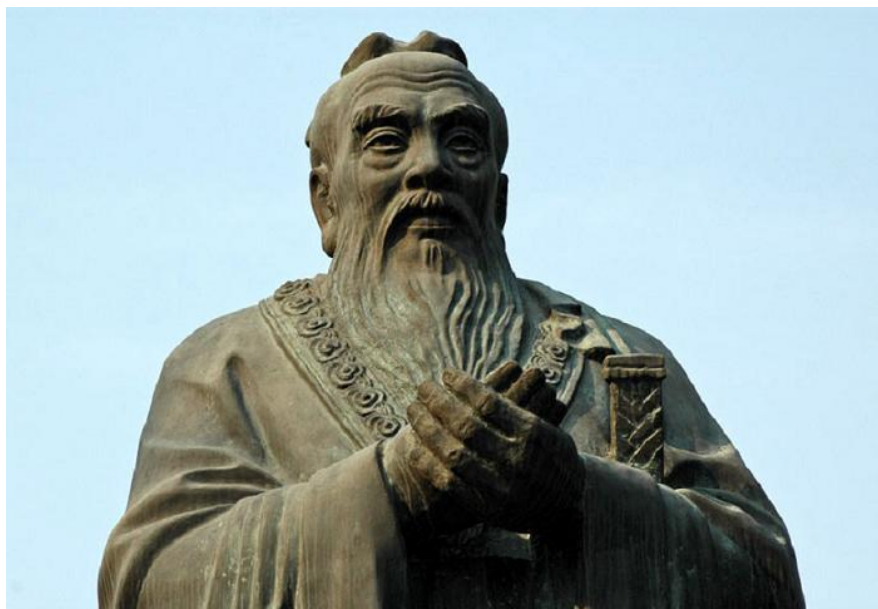
De etablerede medier har i omkring to år fuldstændigt ignoreret den kendsgerning, at et parallelt, økonomisk system er i færd med at udvikles, eller også bagtalte de det ved at give Putin, eller Xi Jinping, et dårligt navn. Men i de seneste fire uger har der været en strøm af artikler. Som i magasinet *Time*: »Nye Silkevej kunne forandre global økonomi for altid«, »Store infrastrukturprojekter i historien – dette er et stort spil om kontrollen over Eurasien, det kunne føre til en ny Kold Krig. Udfaldet er uvist.«

Deutschlandrundfunk havde også en dækning af den Nye Silkevej.

De fleste af disse artikler siger lige pludseligt, at der er et fuldstændigt nyt system, men I ved nok, det er i virkeligheden geopolitik. De misser totalt pointen om, at dette udtrykkeligt er en måde at *overvinde* geopolitik ved at invitere alle i hele verden til at deltage.

De siger også, at Kina da må have en hemmelig dagsorden. De ønsker at overtage verden. De ønsker at erstatte amerikansk imperialisme med kinesisk imperialisme, og det er meget tydeligt, at journalister og politikere i det transatlantiske område har meget svært ved at forestille sig, at der rent faktisk skulle kunne eksistere regeringer, der har helliget sig det almene vel. For man har ikke haft sådanne

regeringer i så lang tid, at det næsten er et fjernt minde. Det minder mig om Hegels ord, da han skrev, at et ver-

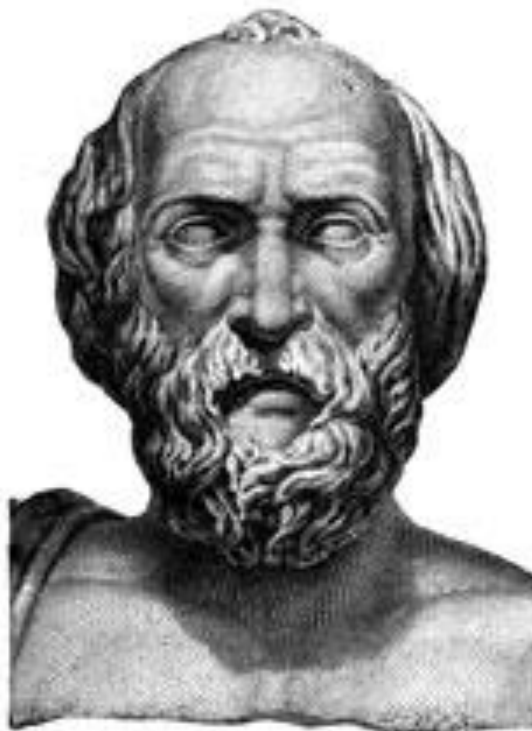
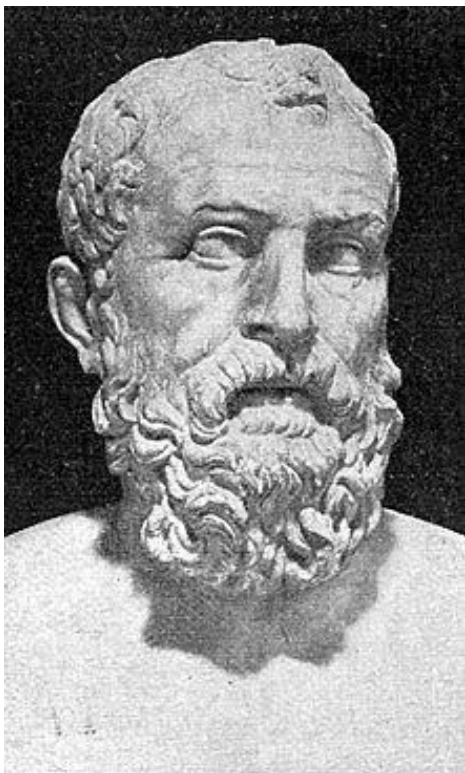
Konfucius, statue i Beijing.

denshistorisk individ, der har en kammertjener, og denne kammertjener altid kun ser det historiske individ i hans undertøj, så kan kammertjeneren ikke forestille sig, at det historiske individ er et historisk individ. Men, siger Hegel, dette skyldes ikke, at det historiske individ ikke er et historisk individ, men at kammertjeneren er kammertjener!

Nøglen til at forstå Kinas virkelige motiver er Konfucius (Konfutse).

Fra Konfucius til Schiller: Den skønne sjæl

Konfucius har, sammen med Mencius, øvet indflydelse på kinesisk filosofi, faktisk på kinesisk statsfilosofi, i omkring 2.500 år. Denne filosofi har et billede af mennesket, der af natur er godt. Nøglebegreberne i den kinesiske filosofi er *ren*, som er en idé, der korresponderer til

Athens Solon (venstre) versus Spartas Lykurgos (højre) repræsenterer to modsatrettede modeller for staten og menneskets natur.

*agape*² – kærlighed, barmhjertighed i den kristne tradition; og idéen om *li*, der betyder princip, og som er idéen om, at hvis hvert individ og hver ting udvikles på bedst mulig måde, har man harmoni i samfundet. Dette korresponderer til Nicolaus Cusanus' (Nikolaus af Kues)³ idé om, at hvis hver mikrokosmos udvikles på bedste måde, har man konkordans, overensstemmelse, i makrokosmos; eller Leibniz' idé om *monaden*, at, hvis hver enkelt monade udvikler sit fuldeste potentiale, vil man få harmoni.

Idéen om harmoni er meget central i konfuciansk filosofi. Det er ikke et æstetisk forhold, men en kontrapunktudvikling, eller polyfonisk udvikling, af gensidigt fremadrettet udvikling: Hvis alle mikrokosmosser udvikler sig på optimal vis, vil man have harmoni i makrokosmos.

Det er også idéen om, at der findes noget sådant som Himlens Mandat: at der må være harmoni mellem mennesket og naturen (universet). Dette stammer oprindeligt fra idéen om Guds vilje, fra det vestlige Zhou-dynasti, fra 1046-771 f.Kr., og som sagde, at der må være harmoni mellem himmelen og mennesket, og at de er nært forbundne.

² Fra oldgræsk: Guddommelig kærlighed, kærlighed til medmennesket. I NT det ord, Jesus bruger om 'næstekærlighed'; i NT også om at 'elske sine fjender'. Agape bruges ikke om den erotiske kærlighed mellem mennesker, der er baseret på begæret efter gensidig besiddelse.

³ Se specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: »En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5039>

Dette begreb eksisterer for øvrigt i alle store religioner og filosofier: Man har den samme idé om kosmologi i Indien, fra den hinduistiske tradition. Man har det i form af naturlig lov i europæisk tradition. *Og det er virkeligt, hvad vi må komme frem til som menneskehed, hvis vi vil overvinde det nuværende niveau af tænkning.*

Harmoni uden ensretning er det, Konfucius skriver om i sine *Samtaler (Analects)*. Enhed i forskellighed er idéen, som den udtrykkes hos Nicolaus Cusanus. I *Riternes Bog*, som er indledningen

til Konfucius' *Den store Lære* – den tilskrives Konfucius – siger han:

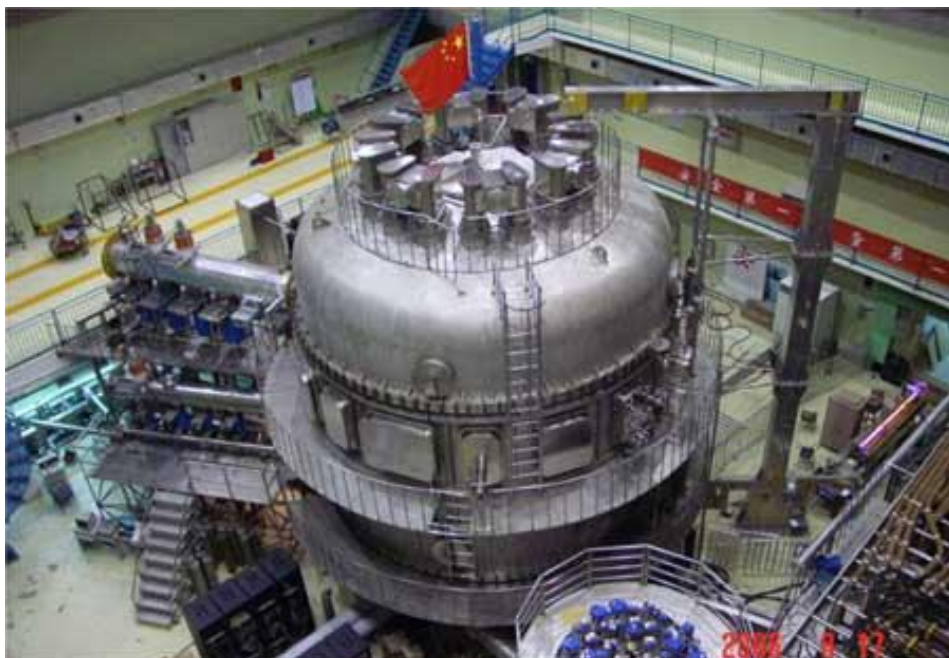
De gamle, der ønskede, at alle mennesker under Himlen skulle bevare deres medfødte, selvlysende dyd utilsløret, måtte som det første regere nationen godt; og idet de ønskede at regere nationen godt, måtte de som det første etablere harmoni i deres husstand; og idet de ønskede at etablere harmoni i deres husstand, måtte de som det første kultivere sig selv; og idet de ønskede at kultivere sig selv, måtte de som det første indstille deres tanker på det rette; og idet de ønskede at indstille deres tanker på det rette, måtte de som det første udvikle tankens oprigtighed; og idet de ønskede at besidde tankens oprigtighed, måtte de som det første udvide deres viden mest muligt. Udvidelsen af viden til det mest mulige ligger i den fulde opfattelse af tingenes princip.

Harmoni i samfundet og mellem nationer er baseret på en forståelse af tingenes princip. Dette er den samme idé, som Friedrich Schiller har i *De æstetiske Breve*, hvor han siger, at kun videnskabsfolk og klassiske kunstnere forstår sandheden. Xi Jinping reflekterer i sin bog, *Kinas styrelse*, som er en samling på 71 af hans taler 2013-14, over denne konfucianske ånd. Han citerer en gammel, kinesisk talemåde:

Viden er buen, mens kompetence er pilen. Man bør anse viden for at have førsteprioritet, et ansvar, en moralsk støtte og en livsstil. Man bør etablere den overbevisning, at drømme begynder med viden.

Xi sagde:

Det er, hvad Konfucius mente, da han sagde, 'hvis du på en enkelt dag kan forny dig selv, så gør det fra dag til dag'. Ja, lad der være daglig fornyelse. Livet fore trækker aldrig dem, der følger den

Kinas arbejde på videnskabens fremskudte grænse inkluderer arbejde på termonuklear fusionskraft. Her ses Kinas EAST-fusionsreaktor, den første, helt superledende Tokamak i verden.

slagne vej og er tilfredse med status quo, og det venter aldrig på de uambitiøse og dem, der sidder ubeskæftiget og nyder frugten af andres arbejde.

Dette er, hvad Lyndon LaRouche siger til os hver dag: at vi ikke kan gøre i dag, hvad vi gjorde i går, og at vi hver dag må være kreative og innovative. Xi Jinping citerer Victor Hugo, der sagde, »De ting, der er skabt, er ubetydelige, når de sammenlignes med ting, der vil blive skabt«.

Kina har været i stand til at gøre fremskridt, skridt for skridt, hen over århundreder, takket være generationers, den ene efter den andens, vedholdenhed, og nationens ånd af konstant selvforbedring gennem hårdt arbejde. »Innovationsbaseret økonomi« er Kinas mål og det, de allerede er i færd med at realisere: ikke at have »Fremstillet i Kina«, men »Skabt i Kina«. Xi Jinping har krævet gennembrud inden for basale, videnskabelige felter såsom materiens struktur, universets evolution, livets oprindelse og bevidsthedens natur.

Hvor ligger den nye vej? Den ligger i videnskabelig og teknologisk innovation, accelereringen af innovationsdrevet vækst, og han sagde også, at de er stolte af at have de fleste videnskabsfolk og ingeniører i verden.

Men jeg blev mest imponeret, da jeg fandt dette citat af Xi Jinping:

Ligesom forårets støvregn falder lydløst, således bør vi udbrede samfundets kerneværdier på en blid og levende måde, ved at gøre brug af alle slags kulturelle former. Vi bør informere folket gennem fine, litterære værker og kunstneriske billeder: Hvad er det sande, det gode og det skønne? Hvad er det falske, det onde og det hæslige? Og hvad bør lovprises og opmuntres, og hvad bør modarbejdes og forkastes?

Jeg ville ønske, vi havde politikere i Europa og USA, der opfordrer til »gennemførelsen af det sande, det gode og det skønne«. For idéen om, at der er en sammenhæng mellem disse ting – det sande, det gode og det skønne – var idéen i de klassiske, græske værker; at der findes en sandhed, der kan vides; at mennesket er godt; at, når mennesket er et sandhedssøgende individ, vil det opdage skønhed, så vel som, at processen med at opdage er skøn.

Idéen om »det sande, det gode og det skønne« er essensen i den tyske klassiske periode, og Friedrich Schiller sagde,

»Kunst er kun kunst, hvis den er skøn, for kun da højner den menneskesjælen«.

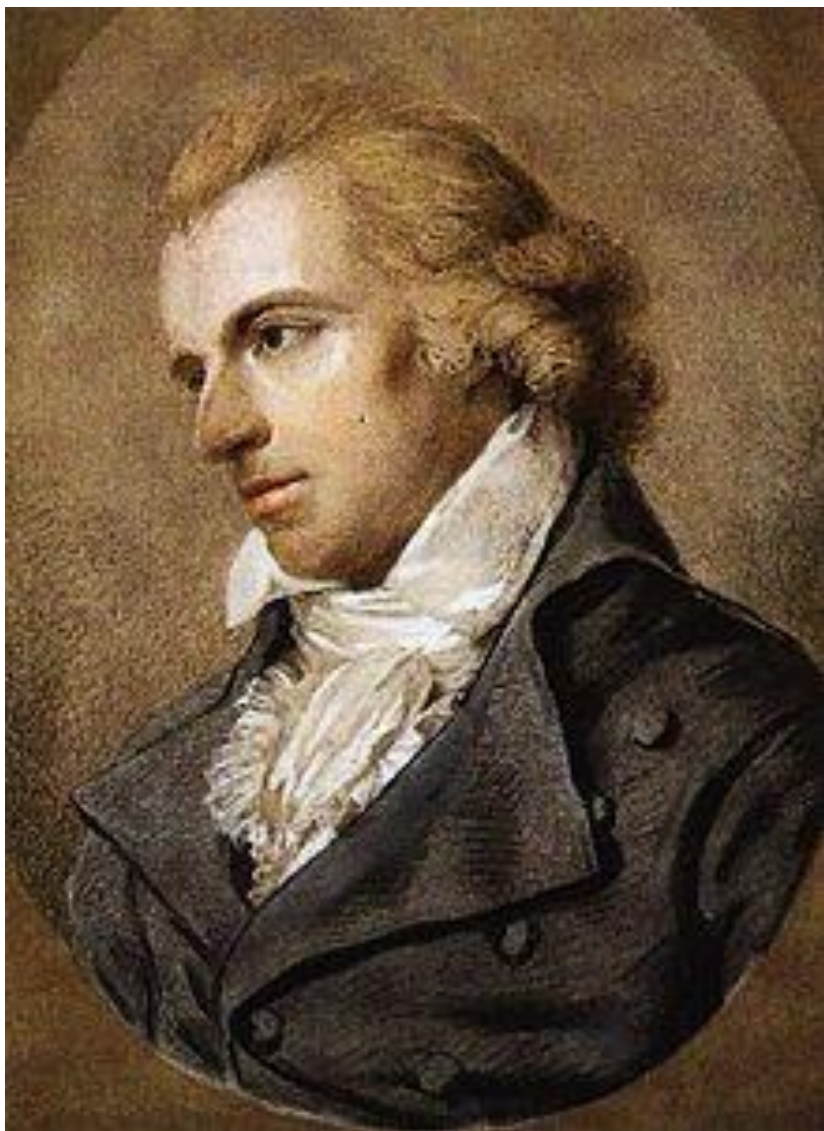
Ifølge denne definition kvalificerer det meste af det, der produceres i dag, ikke til at kaldes kunst, fordi det ikke er skønt. For idéen om skønhed er en idé, der er afledt af fornuft, ikke af sanselig oplevelse. Schiller er udtrykkelig på det punkt: at man ikke definerer skønhed ud fra sin mening, sin smag, men at der findes en idé om skønhed, der er associeret til fornuft, selv om det samtidigt appellerer til sanserne; og at skønheden, gennem æstetisk opdragelse, bliver synonym for den lykkelige forening af fornuft og sanselighed: At, i skønheden harmonerer tingene.

For Friedrich Schiller var den højeste idé om mennesket den skønne sjæl, for hvem frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, er ét. Men analogien mellem skønhed og frihed er temmelig åbenlys, for de defineres begge, ikke udefra, men indefra. Den største idé om selvbestemmelse reflekteres i visse af naturens karakteristika, og det kalder vi »skønhed«.

Men skønhed er også, ifølge Schiller, en nødvendig betingelse for menneskeheden. Staten er blot midlet; målet er alene menneskeheden. Idealet om staten forudsætter derfor idealet om menneskeheden, og idéen om menneskeheden er baseret på lovene for det skønne. Schiller skriver i 1789 til sin ven Körner:

Hvad er menneskets liv, hvis man borttager det, som kunst giver det? Et evigt opdaget syn af ødelæggelse. For, hvis man fra livet fjerner det, der tjener skønheden, er det eneste, der er tilbage, nødvendighed, og hvad er nødvendighed andet end beskyttelse imod den evigt truende død?

Hermed argumenterer Schiller meget overbevisende imod den stat, hvis eneste formål er bevarelsen af magt, hvilket er, hvad staten i dag er! Politikerne har ingen interesse i skønhed eller fuldkommengørelse af deres folk, men i at bevare deres job, deres position. Men kun, når det skønne er blevet formålet med folkets og

Friedrich Schiller, frihedens poet.

nationernes liv, snarere end nødvendigheden af at organisere alting til beskyttelse mod den permanente trussel om undergang, har man menneskehed. Forholdene i Vesten, især i USA efter 11. september, bør virkelig anskues ud fra standpunktet af de snarligt publicerede 28 sider⁴, der afslører, hvem der virkelig finansierede terrorangrebet; og de DIA-dokumenter, der handler om, hvad det virkelig var, der skete under Benghazi-angrebet. Men krigen mod terror er blevet en hydra, hvor livet er blevet temmelig elendigt ved at blive reduceret til kun at beskytte folk imod terrortruslen.

Denne nye model for samarbejde mellem nationer er derfor ikke en utopi, men en vision for fremtiden. Den tænker i europæisk, filosofisk tradition, der kommer tættest på Konfucius, Nicolaus Cusanus, skabte en epokegørende ny, filosofisk fremgangsmåde, der i realiteten adskilte Middelalderen fra moderne tid: Han sagde, at det princip, der var ansvarligt for orden og helhed, idéen

⁴ Af rapporten fra Kongressens Komite til undersøgelse af begivenhederne den 11. september, 2001. De omtalte 28 sider blev klassificeret – hemmeligstemplet – og er, trods løfte om det modsatte fra Obama, stadig ikke blevet frigivet.

om universel konkordans, universel overensstemmelse i universet, er, at harmoni ikke er en æstetisk ting, men at de forskellige mikrokosmosser, som kontrapunkter, må udvikle hinanden til det fuldeste, for den andens vinding - »win-win«-idéen; dette er ligeledes princippet i den Westfalske Fred.

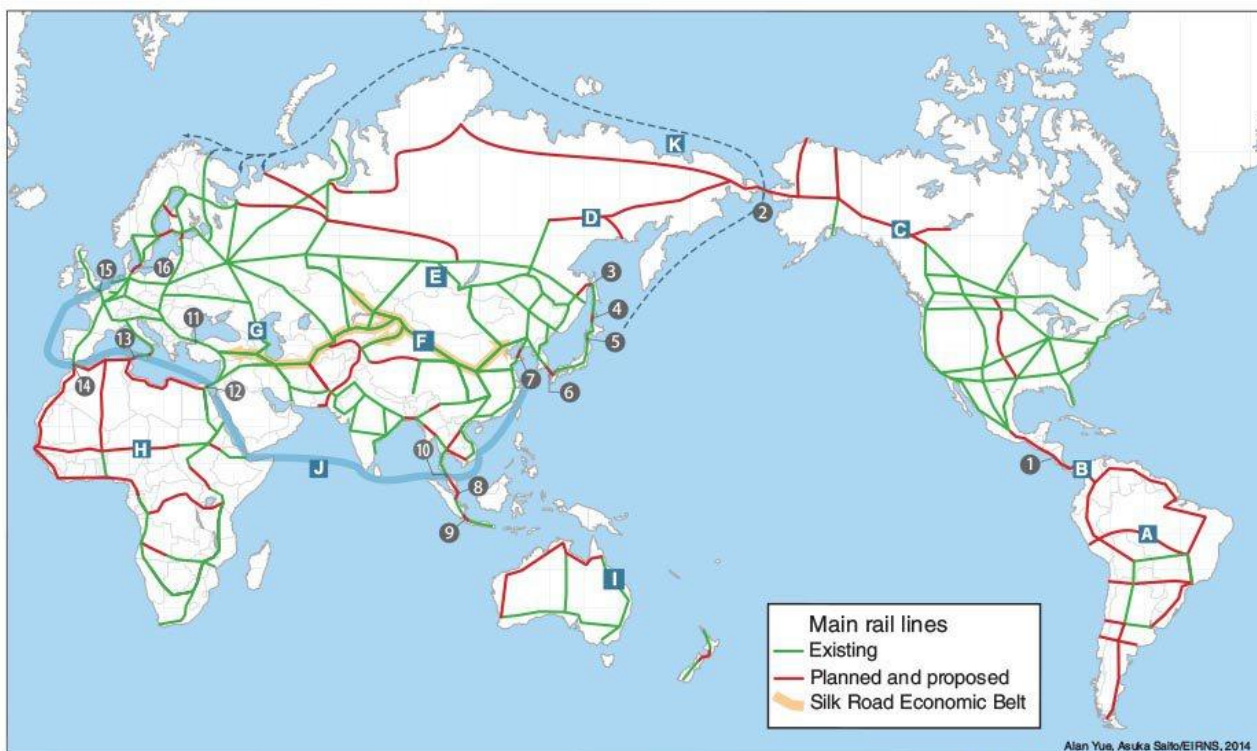
Hvordan kan det være, at nogle mennesker kan se og tro på denne vision, og andre ikke kan? Det er et erkendelsesmæssigt spørgsmål. Cusanus skelner mellem *ratio*, det, som Lyndon LaRouche kalder »praktiske mennesker«, og så intellektet og fornuft. På niveauet af *ratio*, forstand, har vi niveauet af aristoteliske modsigelser mellem det, vi kan opfatte med sanserne. Intellektet, fornuften derimod, transcenderer *ratio*, intellektet eksisterer som en uforgængelig forud-viden; det er vores øje for søgen efter sandhed. Hvis vi ikke havde dette, ville vi ikke engang begynde at søge, eller sely, hvis vi fandt noget, ville vi ikke vide, om det var, hvad vi søgte. Intellektet er en intuitiv indsigt, der gør det muligt at se sammenhængene og begreberne bag årsags-sammenhænge, konnektivitet. Det er en ny metode for tænkning, der er radikalt anderledes end analytisk tænkning. Det aristoteliske, praktiske menneske er, ifølge Nicolaus Cusanus, ligesom en hest, der er tøjret til et ædetrug, og som kun æder, hvad der kommer i truget.

Hvis man befinder sig på intellektets niveau, må man befri sig fra etablerede meninger for at blive åben for ny tænkning. Og man må bryde fri af truget. »Man kan alligevel ikke gøre noget«, siger de fleste europæere, når man taler med dem om det. Men det er ikke sandt! Hvorfor skulle Europa gå med til en politik som f.eks. de amerikanske atommissiler i Europa, der blot gør Europa til et mål, i sin egen udslettelse? Hvorfor skulle vi lade os trække ind i en ny krig, baseret på løgne? Løgnene omkring Ukraine-krisen?

Sandheden om dette må komme frem. Det er ikke nok at være modstander af krig, men vi må måske gøre det, som Charles de Gaulle gjorde i 1966: nemlig dissociere os fra NATO. Hvad vigtigere er, vi må implementere disse eksisterende løsninger. Vi må mobilisere, som vi *aldrig* før har gjort i vores liv, for at få de europæiske nationer og USA til at gå med i Verdenslandbroen, og for at skabe en fredsoorden for det 21. århundrede. Ved at gå med i den Nye Silkevej og Verdenslandbroen, samarbejder vi ikke alene med udviklingslandene, som Afrika og Latinamerika, om at udvikle dem; men vi må også genopbygge USA! Vi må have et transkontinentalt, højhastigheds-togs-system i hele USA, for infrastrukturen i USA er totalt kollapsede. Vi må erklære ørkenen krig, for

The World Land-Bridge Network—Key Links and Corridors

*Committed, underway or completed.

Alan Yua, Asuka Saito/EIRNS, 2014

LINKS

1 *Great Inter-Oceanic Canal, Nicaragua	8 Strait of Malacca Bridge
2 Bering Strait Tunnel	9 Sunda Strait Bridge
3 Sakhalin Island-Mainland (Russia) Connection	10 Isthmus of Kra Canal
4 Sakhalin-Hokkaido Tunnel	11 *Bosporus Strait Rail Tunnel
5 *Seikan Tunnel	12 *Suez Canal Expansion
6 Japan-Korea Undersea Tunnel	13 Italy-Tunisia Link
7 *Bohai Tunnel	14 Strait of Gibraltar Tunnel
	15 *English Channel Tunnel
	16 *Scandinavian-Continental Links

CORRIDORS

A *Peru-Brazil Transcontinental Railway
B Darien Gap Inter-American Railway
C Alaska-Canada-Lower 48 Rail Line
D The Bering Strait Connector
E Trans-Siberian Corridor
F *Silk Road Economic Belt
G *International North-South Transport Corridor

H *Cross Africa Rail Lines
I Australia Ring Railway
J *Maritime Silk Road
K *Northern Sea Route

Note: Geographical locations and corridors are shown schematically, with more than one railway combined as a single line in cases where major routes are parallel and in proximity. Maps within chapters of this report show greater detail.

Figur 3

Californien, Texas og staterne vest for Mississippi er ved at blive ødelagt af tørke.⁵

Vi må gøre, hvad den indiske premierminister Modi sagde: vi må bygge 100 nye »smartbyer«, som vi for mange år siden kaldte »Cusanus-byer«, men det ville tage for lang tid at diskutere det nu. Vi må opbygge Sydeuropa, Mellemøsten, Afrika⁶; vi må overvinde sult; vi må skabe en verden, hvor alle mennesker kan leve. Vi må skabe et nyt paradigme, baseret på menneskeheds fælles mål.

Vi må bevidst initiere den næste fase af den menneskelige arts evolution, og indgå aftaler om udforskning af rummer. Alle BRIKS-landene er rumnationer, og Europa og USA må optrappe deres indsats for at samarbejde

⁵ Se: »Memo til den næste præsident: Et nyt perspektiv for ferskvandskrisen i USA's vestlige stater«, LPAC-videnskabsteam, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6247> og video: Vand for Livet, animeret videografik, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6560>

⁶ Se Specialrapport: »Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3301>

de om dette. Vi må antage det samme syn som astronauterne, kosmonauterne og taikonauterne, der, når de så på den blå planet ude fra rummet, altid sagde, »der er ingen grænser«, og de indser, hvor lille vores planet er i et meget stort Solsystem og en endnu større galakse, midt i milliarder af galakser.

Hvis vi ønsker at eksistere om 100, 1.000, eller 100 millioner år i fremtiden, bør vi bevise, at disse geofysikere, der siger, at menneskeheden først ankom ét sekund i 12, og at den vil forsvinde ét sekund over 12, tager fejl: At menneskeheden er den eneste kreative art, vi hidtil har kendt til.

Vladimir Vernadskij sagde, at noosfæren vil vinde mere og mere dominans over biosfæren, fordi den menneskelige, skabende proces vil blive mere betydningsfuld i universet, at dette er, hvad vi må fokusere på. For menneskeheds fremtid vil blive én, hvor hvert eneste individs identitet som et geni vil blive reglen. Hvert menneske vil blive et geni i fremtiden: Men for at dette kan ske, er skønhed en nødvendig betingelse for menneskeheden.